

ВЪ БЕДНЯШКИЯ ДОМЪ

Откъсът от романа „Оливер Твист“ от Чарлс Дикенс

Оливер Твист е роден в дома за бедняци на един град, чието име по много причини нѣма да спомена. Още от първия ден на живота му започна и неговата неволя. Майка му умре веднага след неговото раждане. Толкова нещастно бѣ това дете, че не можа поне име да наследи от родителитѣ си. Чужди хора му избраха име и напосочи го кръстна Оливер Твист.

През първитѣ девет-десет месеци му даваха толкова малко храна и така неподходяща за неговата възраст, че дори управата на бедняшкия домъ видѣ, че трѣбва да изпрати това изгладнѣло и немощно дете на отхрана. Изпратиха го въ другъ бедняшки домъ, на село. Тукъ имаше други двадесет-тридесет подобни нещастни деца, престѣпници и просици, които по цѣлъ ден се търка-

когото помагаша две жени, самъ раздаваше храната на децата. Всѣко дете получаваше по една паничка каша отъ ечемикъ, която се варѣше въ голѣмъ казанъ. Нищо повече. Само въ недѣля и празникъ имъ даваха по едно парченце хлѣбъ. Паничкитѣ никога не миеха, защото децата ги остѣргваха съ лъжицитѣ до тогава, докато тѣ отново свѣтѣваха. Клетитѣ деца олизваха дори и прѣститѣ си, за да не изгубятъ нито капчица отъ кашата.

Така Оливеръ и неговитѣ другари вече три месеца гладуваха. Най-сетне тѣ толкова изгладнѣха, че едно отъ повзраснитѣ момчета започна да плаши другарчетата си, че ще ги изяде презъ нощта, ако не му дадатъ още една паничка каша. Очитѣ му свѣтѣха толкова страшно, че всички повѣрваха на думитѣ му. И децата се събраха на съветъ помежду си. Най-сетне решиха да теглятъ жребие, кой следъ вечерята да отиде при надзирателя на дома и го помоли за допълнителна храна.

Жребие то се падна на Оливеръ Твистъ.

Настѣпи вечерята. Децата заеха своитѣ мѣста. Надзирателъ застана предъ казана, а помощницитѣ му — задъ него. Раздѣлиха кашата отъ ечемикъ. Преди кратката вечеря прочетоха дълга молитва. За мигъ паничкитѣ се изпраздниха. Децата започнаха да шушукатъ помежду си и да смиватъ на Оливера. Тѣзи, които бѣха по-близо до него, започнаха да го блѣскаха съ краката. При все че бѣше подплашенъ, гладътъ и отчаянието го накараха да забрави всичко. Оливеръ стана отъ мѣстото си, приближи се до надзирателя съ паничката и лъжицата въ рѣка и спокойно му каза:

— Извинете, господине, азъ бихъ искалъ още малко каша.

Надзирателъ бѣше охранилъ и здравъ човѣкъ. Той пригледнѣ и погледна страшно малкия бунтовникъ. Всички деца бѣха каточели вкаменени отъ страхъ.

— Какво? — заплашително изрева надзирателъ.

— Моля ви се, господине, — повтори Оливеръ — азъ бихъ искалъ още малко каша.

Сега надзирателъ на дома удари съ голѣмата лъжица Оливера по главата, хвана го здраво за раменетѣ и прати да повикатъ господинъ Бембълъ.

Сѣщата вечеръ комитетътъ на сирацитѣ имаше заседание.

Григоръ Угаровъ

СКАПЪ ГОСТЪ

Нея заранъ дѣдо Лука стана, надникна презъ прозорчето. На изтокъ трепкаше зорницата като окачено кандило за небесния покривъ. Клопна вратата и излѣзе вънъ. Наскуба единъ кошъ слама, напълни колата. Смаза козелетата и окачи катраницата отзадъ подъ капака. Влѣзе въ обора. Кравитѣ се надигнаха, изтѣгнаха се мързеливо и отъ уста имъ закапа топла пѣна като млѣко.

— Наспахте ли се, — потупа ги той и се усмихна. Тѣ обърнаха глави, погледнаха го и притвориха голѣмитѣ си очи. — Не бойте се вече, —

Горо, горо побѣляла,
ни сънувала, ни спала,
що си безъ цвѣта и птички,
безъ овчари и козички?

— Зла е зима зазимила,
всичко съ прѣспи е покрила —
и пѣтеки и кошари,
затова съмъ безъ овчари.

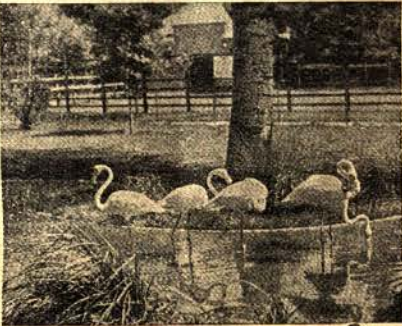
Ала азъ съмъ още будна. ...
Чакамъ нова пролѣтъ чудна,
кукуряка и синчеца
и Синигера пѣвеца.
Да поникнатъ пакъ въ полята,
свѣтли, чисти семената.

И. Стубелъ

ФЛАМИНГО

Родината на фламингото е северна Африка и Срѣдна Азия, но тѣ живѣятъ и въ Южна Европа около Черно и Срѣдиземно морета. Гнѣздото имъ е просто — отъ водни растения и тиня, и е до самата вода на плиткитѣ мѣста по островитѣ, обраснали съ много низка растителност. Малкитѣ фламинго веднага следъ

излюпването влизатъ въ водата и започватъ да плуватъ още отъ първия денъ. Следъ две седмици могатъ да тичатъ вече, а чакъ следъ нѣколко месеца почватъ да летятъ. Тѣ се хранятъ съ червеи, охлюви, комарови ларви, миди, водорасли и др.

Въ водата и на сушата фламингото заема най-особени положения. Когато спи, то извива дългата си шия и главата му стига чакъ на гърба, гдето я скрива въ мекитѣ пухови пера. Единиятъ кракъ крепи цѣлото тѣло, а други-

ятъ е или сгънатъ подъ коремчето, или стърчи овисналъ назадъ. Въ това положение фламингото обикновено спи.

То е много хитра птица. Едно ято не оставя никога лодка да го наближи до толкова, че да може да се стреля по него. Най-старитѣ птици стоятъ на стража денъ и нощъ и не могатъ лесно да се изненадатъ. Само отдѣлни млади птици сѣ малко боязливи — тѣмъ липсва опитността на старитѣ.

Фламингото е бѣла птица, съ розова отсѣнка, и къмъ крилата по-червена. Обикновено тѣ живѣятъ на голѣми ята, отъ по нѣколко десетки хиляди. Отдалече приличатъ на розови острови или на пурпурни облаци, освѣтени отъ залѣзващото слънце. Когато човѣкъ се приближава, докато птицитѣ сѣ още въ водата, приличатъ на купчини розовъ снѣгъ. Единъ изстрелъ разтревожава ятото, и то се превръща въ гигантско червено-блестящо було, което се вълнува и хвърля тукъ и тамъ голѣми гѣнки.

По пазаритѣ на голѣмитѣ египетски градове се намиратъ съ дузини отъ тия хубави птици, които сѣ любимъ дивечъ на тамошнитѣ жители. Римлянитѣ сѣ ценѣли много месото имъ, а особено — езика и мозъка имъ.

Възкресия Ангелова

Управителъ Бембълъ дотича на заседанието и извика:

— Моля за извинение, уважаеми господинъ Лимкинсъ, Оливеръ Твистъ поискалъ повече храна.

Членоветѣ на комитета бѣха изненадани. По лицата на всички се изписа ужасъ.

— Поискалъ повече? — извика господинъ Лимкинсъ. — Успокойте се, Бембълъ, и ми отговорете ясно. Добре ли разбрахъ? Той искалъ повече, защото изялъ дажбата, която му е опредѣлена отъ насъ?

— Тѣкмо така, уважаеми господине — отговори Бембълъ.

— Това дете ще завърши живота си на бесилката! — каза единъ господинъ съ бѣла жилетка. — Сигуренъ съмъ напълно, че ще завърши на бесилката.

Никой не отрече предсказанието на този човѣкъ.

Започна оживено съвещание. Най-сетне решиха да накажатъ Оливера съ затворъ. На следното утро наредиха да се постави на външната врата обявление, съ което се предлагаша петъ фунта на онзи, който вземе Оливера Твистъ за чиракъ на какъвто и да е занаятъ или работа.

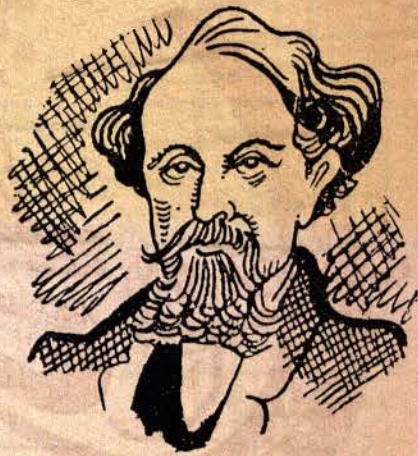
ги въ двора. Дигна ярема, навре имъ главитѣ, зажегли ги, бодна остена напредъ и остави синджиритѣ на земята. Дветѣ сестри запреживяха и пакъ закапаха отъ устата имъ топли парцалчета, бѣли като памукъ.

Дѣдо Лука се повърна тогава. Влѣзе въкъщи. Приближи прозорчето, подъ което спѣше Борко съ отворени уста, сякашъ се мъчеше да на лапа едра ябълка. Дръпна го за ухото.

— Ставай, нали ще вървимъ въ града! — викна му той.

Момчето отвори очи, протѣгна се, рипна като гумена топка. Навре си панталонитѣ, завърза ги съ кълчищна връвъ, облѣче си палтото, обу се, наложи си ярешкия кал-

СВѢТОВНИ ПИСАТЕЛИ

Чарлс Дикенс

Роденъ е презъ 1812 година въ Ландпоръ, Англия, поминалъ се е презъ 1870 година въ Тодсхилъ.

Чарлс Дикенс е единъ отъ най-виднитѣ английски писатели, името на когото е познато въ цѣлъ свѣтъ. Той е писалъ разкази и романи, които се четатъ съ еднакво увлѣчение отъ малки и голѣми. Най-прочутитѣ негови книги сѣ: „Давидъ Коперфилдъ“, „Оливеръ Твистъ“, „Шурецътъ на огнището“, „Домби и синъ“, „Битката на живота“ и др.

Въ неговитѣ романи има не само лекъ хуморъ, но и явно порицаване на всичко лошо въ живота.

МАЛКАТА СКИОРКА

Мъничката наша Дорка, стана вече и скиорка.

Има ски чудесни — нови; и обуца съсъ подкови.

За немирнитѣ рѣжички купиха ѣ рѣжавички.

А палто и панталони — подари ѣ чичо Тони.

Два-три дена отъ тогава, съсъ тѣхъ лѣга, съсъ тѣхъ става.

По цѣлъ денъ се не прибира, и минутка се не спира.

Навредъ тича самъ-самичка, като палава козичка.

И е радостна доволна, сякашъ че е птичка волна.

Боже, тази бърборана, какъ и тя скиорка стана?!...

Славчо Ангеловъ

пакъ, топна съ два прѣста въ гърнето и си намокри очитѣ.

— Сложи ли хлѣбъ за Бѣлчо? — попита той.

— Сложихъ, хайде, стига си се увѣрталъ, че се съмва вече!

— скори го старецътъ.

Борко изкочи навънъ. Качи се въ колата. Намѣкна се въ стария кожухъ, като плѣхъ, погледна на изтокъ, където горѣха червени пламъци и ближеха планината. А дѣдо Лука взе синджиритѣ, дръпна кравитѣ и тѣ пристѣпиха следъ него. Колата изскърца, затресе се, катраницата се чукна въ стърчището и заподскача.

Като излѣзоха отъ селото и полето се откри предъ тѣхъ, където пѣтя криволичеше като изплетено вѣже,